

логически *solto-mortale* бѣха само едно просто логическо послѣдствие на ония „подобрения“, които се извършиха прѣзъ послѣднитѣ три години въ программитѣ на всички наши сръдни училища — съ „реформата“ на зрѣлостния изпитъ — и частно на нашитѣ классически гимназии — съ изхвърляне гръцкия езикъ отъ реда на задължителнитѣ за классика-гимназистъ прѣдмѣти, и съ намаляване годинитѣ на незадължителното му прѣподаване. И тия реформи на нашето сръдно и висше образование се извършиха не отъ нѣкой министеръ-партизанинъ, за когото наука и култура сѣ празни думи, а отъ министеръ, излѣзълъ отъ сръдата на най-висшата интелектуална аристокрація, каквато страната въобще притежава. И това е най-печалното въ цѣлата работа. Защото г. Шишмановъ, дошълъ на министерския постъ не слѣдъ партийни борби (които помжтяватъ духовния взоръ и правятъ ума по-индиферентенъ тъкмо за ония духовни *improderabilia*, които за кабинетния ученъ сѣ най-цѣнни), а направо отъ университетската катедра, се намираше въ най-благоприятни условия да внесе въ нашето учебно дѣло всичкия онзи интелектуаленъ аристократизъмъ, безъ който нѣма и никога не е имало нито наука, нито изкуство, нито истинско образование и който нашиятъ криворазбранъ демократизъмъ счита едва ли не за прѣстѣпление противъ . . . най-святигъ граждански и политически права на българскитѣ граждани. Повиканъ на своя постъ противъ всѣка парламентарна традиция — не отъ една партия, а по довѣрието на неотговоренъ покровителъ, той нѣмаше